

A l'Equador en companyia de l'esport

Sovint pensem que viatjar sense companyia ens farà sentir sols, que potser serà una mica depriment i ens plantejem: què hi faré un cop allà tot sol?

GERARD MUNTADA*

El cert és que hi ha moments difícils i d'altres en què et sents quasi com a casa, però per la meva experiència, mai no estàs sol. Quan viatges sol sents la necessitat de relacionar-te amb els altres i, mentre vas avançant en el teu camí, et trobes amb moltíssima gent que està en la mateixa situació. I en aquest punt, durant uns dies, aquella

persona o grup de persones passen a ser els amics més propers, i aleshores comencen a sorgir dins del grup propostes d'activitats o sortides motivants.

Una d'aquestes vegades va ser a l'Equador, el petit país de Sud-amèrica, ple d'activitats esportives per realitzar.

Vaig anar a una platja força turística de la costa del Pacífic, estava ajagut

damunt la tovallola, prenent el sol i parlant amb una amiga xilena. De sobte, un parell de nois es van plantar al mig de la sorra amb un cartell on hi havia escrit: "Basta de hacer nada, loco!!! Queremos futbol!!! Vamos!!! Quién se copa???"

Ràpidament vam reconèixer que eren argentins... Jo feia temps que tenia moltes ganes de fer un partidet, així que em vaig aixecar i vaig anar cap allà. Igual que jo, va començar a ajuntar-se gent... Unes 24 persones de diferents edats, sexes i nacionalitats ens vam reunir en menys de 15 minuts per jugar un partit a la sorra de la platja. Equatorians, espanyols, argentins, xilens, colombians, nord-americans, canadencs, veneçolans, francesos, alemanys... Quatre xancles per marcar les porteries, espai limitat pel mar i poca cosa més; una pilota mig atrotinada i 12 jugadors per equip. El temps va volar, el sol va anar caient i, acabat el partit, vam reunir-nos en un bar al costat del mar per compartir unes cerveses.

Aleshores vam començar a parlar i van anar sorgint propostes per fer mil i una coses. Òbviament no tothom podia o volia apuntar-s'hi, així que vam quedar un grup de vuit. Al matí següent vam anar a practicar surf amb unes

taules llogades, un esport que jo encara no havia practicat mai! Un parell de dies després vam quedar sis de nosaltres per viatjar cap al centre de l'Equador, a Baños, un poble conegut per les activitats d'aventura que s'hi poden fer. Vam passar uns dies increïbles fent *canopy*, BTT, salts de pont, tresc per les muntanyes, escalada, pont tibetà...

Després d'una setmana, els nostres camins es van separar. Els canadencs van marxar amb un xicot francès cap al

Perú, el nord-americà va volar cap a casa seva i la noia xilena i jo vam continuar cap al nord per creuar la frontera fins a Colòmbia.

Actualment, després d'un any, i gràcies a la facilitat de les noves tecnologies, encara mantinc el contacte amb la majoria d'aquesta gent amb qui vaig passar realment poc temps, però de molta intensitat. Encara ara continuen sorgint propostes de viatges o activitats arreu del món per poder-nos retrobar.

Per tot això crec que l'esport és una experiència positiva que crea lligams entre les persones, lligams molt intensos entre persones molt diferents.

La pregunta de l'inici: "I què faré allà, tot sol?", va trobar resposta en un munt d'activitats, l'una darrere l'altra que van fer que la meva experiència a l'Equador hagi estat inoblidable.

* Gerard Muntada, col·legiat 52042.